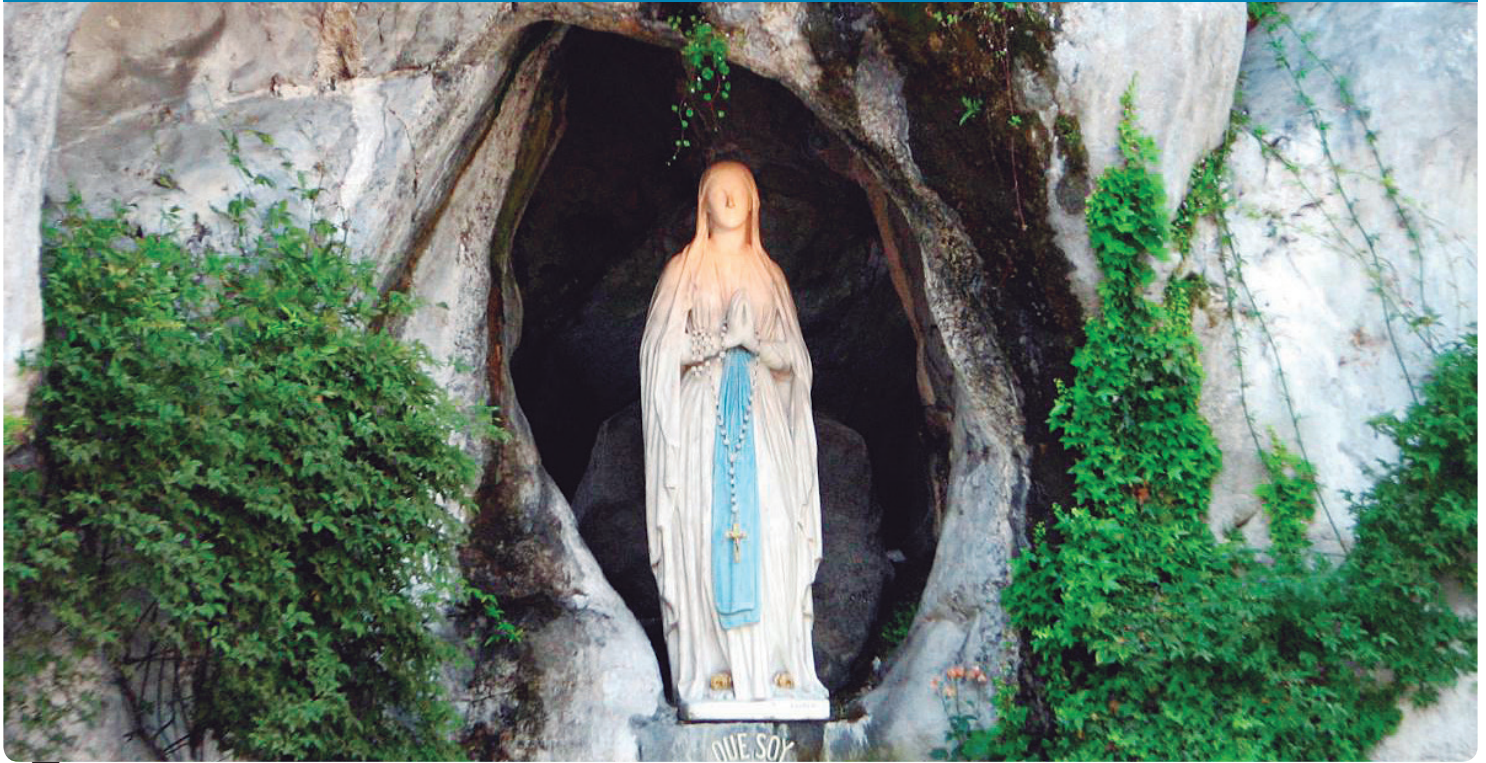

Full diocesà

29 de gener del 2017

p4 —Bicentenari de la fundació de l'Orde Marista

p7 —Centenari de la mort de Carles de Foucauld

50 anys d'una decisió

Encara que l'any vinent celebrarem les noces d'or del pelegrinatge a Lurdes de França dels bisbats de Vic i Solsona, cal saber que les primeres llavors les varen posar els pelegrins que, encara que de forma discontinua, anaren a Lurdes incorporats a l'Hospitalitat de Barcelona des de l'any 1906. L'any 1965 i 1965 ja s'hi incorporaven alguns portalliteres i infermeres, i fou al juny de 1967, dins el pelegrinatge de l'Hospitalitat de Girona, que, reunits davant la basílica del Roser, el bisbe de Vic, Dr. Ramon Masnou, el Dr. Lluís Cura, el P. Josep Puigoriol, en Jaume Franquesa, en Joan Rovira, en Josep Casanovas, en Joan Alemany, la Miqueleta Riera, la Dolors Viladecans i altres persones varen decidir organitzar per a l'any següent el pelegrinatge a Lurdes.

Sembla que el bisbe de Vic va proposar al bisbe de Solsona,

Dr. Josep Bascuñana, de fer un pelegrinatge conjunt per tal que fos més nombrós. El bisbe de Solsona ho va trobar molt encertat, i així va començar tot, l'any 1968, amb el primer pelegrinatge dels bisbats de Vic i Solsona de l'1 al 5 de juliol, amb 470 persones.

Els dos bisbats conjuntament celebrarem una gran festivitat de la Mare de Déu de Lurdes el pròxim 5 de febrer, en què s'està preparant una gran diada a Vic i en què hom animarà antics companys i tothom a participar en la cinquantesima edició del romiatge.

Després de la concentració a la plaça i d'algunes activitats a escollir, hi haurà una eucaristia a la catedral i una processó fins al recinte del Sucre, on hi haurà el dinar i fi de festa.

«Feliços els pobres en l'esperit: el Regne del cel és per a ells»

Diumenge IV de durant l'any / Cicle A

Lectura primera: Sofonies

Busqueu el Senyor, tots els humils del país que compliu els seus preceptes; busqueu la bondat, busqueu la humilitat. Potser així quedareu protegits el dia rigorós del Senyor. Deixaré en el teu país un poble humil i pobre. La resta d'Israel buscarà refugi en el nom del Senyor. No faran injustícies ni mentiran, no tindran una llengua enganyadora. Podran pasturar i reposar sense que els inquieti ningú. (2,3,3,12-13)

Salm responsorial

Feliços els pobres en l'esperit: el Regne del cel és per a ells. (Salm 145)

Lectura segona: C.

Primera carta de sant Pau als cristians de Corint 1,26-31
Germans, mireu qui sou els qui heu estat cridats: als ulls dels homes, sou pocs els instruïts, sou pocs els poderosos o de família noble. Déu, per confondre els savis, ha escollit els qui el món té per ignorants; per confondre els forts, ha escollit els qui el món té per dèbils i els qui, als ulls del món, són gent de classe baixa, gent de qui ningú no fa cas; per destituir els qui són alguna cosa, ha escollit els qui no valen per a res; així ningú no pot gloriar-se davant Déu. Però vosaltres, per obra de Déu, teniu en Jesucrist tot el que sou, ja que Déu ha fet d'ell la nostra saviesa, la nostra justícia, la nostra santedat i la nostra redempció, perquè, tal com diu l'Escriptura: «Si algú es gloria, s'haurà de gloriari del Senyor.» (1,26-31)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, en veure Jesús les multituds, pujà a la muntanya, s'assegué i els deixebles se li acostaren. Llavors es posà a parlar i els instruïa dient: «Feliços els pobres en l'esperit: el Regne del cel és per a ells. Feliços els qui estan de dol: vindrà el dia que seran consolats. Feliços els humils: són ells els qui posseiran el país. Feliços els qui tenen fam i set de ser justos: vindrà el dia que seran saciats. Feliços els compassius: Déu els compadirà. Feliços els nets de cor: són ells els qui veuran Déu. Feliços els qui posen pau: Déu els reconeixerà com a fills. Feliços els perseguits pel fet de ser

justos: el Regne del cel és per a ells. Feliços vosaltres quan, per causa meva, us ofendran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies: alegreu-vos-en i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel. (5,1-12)

«Busqueu el Senyor,
tots els humils del
país que compliu
els seus preceptes;
busqueu la bondat,
busqueu la
humilitat»

Feliços els pobres

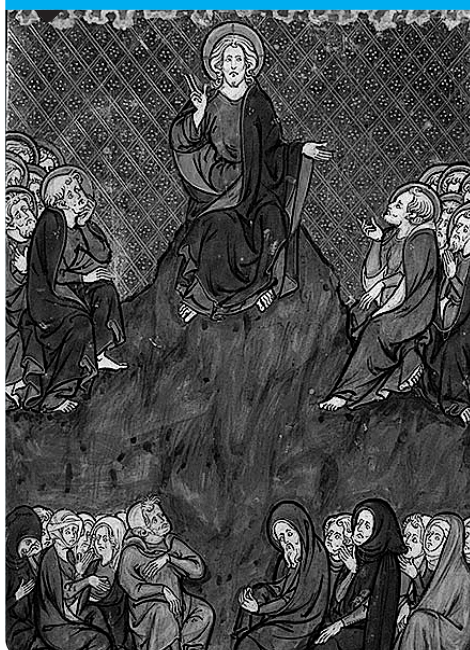
Jean Hakolimana, prev.

Considerades com la «perla» de l'Evangeli, les benaurances ens conviden a girar la mirada cap als pobres, els privilegiats del Regne de Déu. Déu va fer una opció preferencial per ells. Aquests, a causa de la seva posició social, estan oberts a una expectativa, un desig, una salvació. Poden acollir el Regne de Déu perquè no estan saturats. Són oberts a l'horitzó de salvació que s'obre en Jesús. Ara bé, la benaurança no consisteix només en la pobresa en si, sinó també en la pobresa oberta al Regne. Ser pobre i mantenir-se en el seguici de Jesús, ser pobre però en la fidelitat a l'Evangeli, és una benaurança amb majúscula. Per això, Lluc, quan narra el mateix discurs, subratlla que Jesús el va fer dirigint-se als seus deixebles, aquells per als quals la pobresa no és cap impediment per a mantenir-se units a ell.

Jesús no es limita a proclamar benaurats els pobres, sinó que, fent-ho, diu quelcom del nostre benestar. És una dada que sovint tendim a saltar-nos per evitar de passar per uns intransigents, o per a la nostra comoditat. Tal com ho recorda el papa Francesc: «Una de les conseqüències de l'anomenat "benestar" és la de portar les persones a tancar-se en si mateixes, fent-les insensibles a les exigències dels altres.» Escoltar i viure les benaurances avui dia es deixar ressonar en els nostres cors i en les nostres societats la veu dels sense veu. Tal com ho deia Orígenes, «per a entendre l'Escriptura i desxifrar el significat de l'univers, hi ha un mètode senzill: buscar Crist, contemplar-lo, servir-lo, imitar-lo, apropar-s'hi, tenir-lo i seguir-lo». Les benaurances són una bona manera de començar a seguir Crist.

La imatge

En les benaurances Jesús capgira el concepte de felicitat. Si ens fem deixebles seus, si seguim el seu guiatge i ens deixem portar per seu Esperit, trobarem la felicitat en el fet de compartir, en la humilitat, en la justícia, en la compassió i en la netedat de cor. Aquesta felicitat, ni la pobresa, ni el dolor, ni la persecució no ens la podran prendre.

El Sermó de la Muntanya (1295). Bible-Mazarine, París

Lit. hores: Setmana IV

30 dilluns

—Santa Martina, màrtir (*226)
—Sant Lesmes, abat (s.XI)
Hebreus 11,32-40 / Salm 30 /
Marc 5,1-20

31 dimarts

—Sant Joan Bosco, prevere (1815-1888)
Hebreus 12,1-4 / Salm 21 /
Marc 5,21-43

1 dimecres

—Sant Pioni, màrtir(*250)
—Santa Veridiana, verge (*1242)
Hebreus 12,4-7.11-15 / Salm 102 /
Marc 6,1-6

2 dijous

—La Presentació del Senyor
Malaquies 3,1-4 / Salm 23 /
Lluc 2,22-40

3 divendres

—Sant Blai, bisbe i màrtir(*316)
—Sant Anscari, bisbe (801-865)
Hebreus 13,1-8 / Salm 26 /
Marc 6,14-29

4 dissabte

—Sant Andreu Corsini, bisbe (c.1301-1373)
Hebreus 13,15-17.20-21 / Salm 22 /
Marc 6,30-34

5 diumenge V de durant l'any / Cicle A

—Santa Àgata, verge i màrtir (230-251)
—Santa Calamanda, màrtir (*304)
Isaïes 58,7-10 / Salm 111 / 1 Corintis 2,1-5 / Mateu 5,13-16

Albada marista per al bicentenari

Redacció

El 2 de gener de 1817 Marcel·lí Champagnat obria la porta de la primera comunitat marista en una senzilla caseta de La Valla, a França.

Dos nois van ser els primers que van agafar amb passió la proposta d'educar els infants i joves, a l'estil de Maria. En aquests dos-cents anys s'han obert moltes altres portes amb la clau marista que avui es troben arreu del món.

La Comunitat Marista d'Igualada, actual-

ment l'única amb presència al nostre bisbat, va celebrar el bicentenari el dilluns 2 de gener, amb una Albada Marista, un acte convocat en els cinc continents.

Es va realitzar a 3/4 de 8 del matí, a la sortida del sol, al Mirador de la Tossa de Montbui. Es va fer lectura d'una carta inspirada en les paraules de Marcel·lí Champagnat, després de la qual els assistents van compartir una estona fent passar el fred amb un petit esmorzar amb coca i cafè amb llet.

ELS VIATGES DEL MUSEU: L'ART MEDIEVAL CATALÀ A NOVA YORK

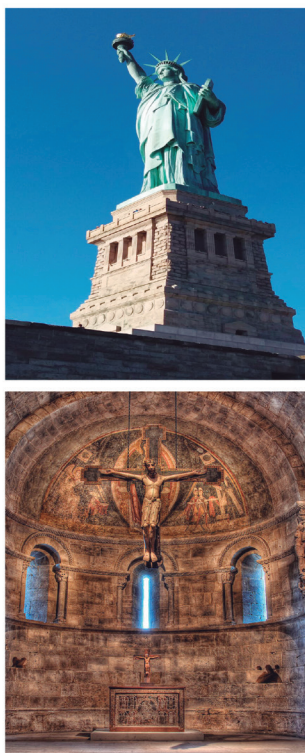
Del 9 al 14 de març de 2017

Nova York és la ciutat més poblada dels Estats Units. És el centre de les finances a nivell mundial i tot un referent en cultura. "Els viatges del Museu" et proposen visitar la capital del món per descobrir art medieval. Encara que sembli increïble, a Nova York és possible veure art romànic.

A Manhattan es visitarà l'antiga Europa a l'osai medieval del museu The Cloisters dedicat a l'art i l'arquitectura medieval europea, i el MET (The Metropolitan Museum of Art). Tampoc s'oblidaran les grans icones de la ciutat com l'Estàtua de la Llibertat, Wall Street, l'Empire State Building, el Rockefeller Centre on es podran admirar els murals de Josep Maria Sert, Times Square o una visita al barri de Harlem per assistir a un ofici religiós amb cànctics de música gospel. També es farà una passejada al Central Park, el pulmó verd de la ciutat amb unes 340 hectàrees d'extensió, i per la coneguda Cinquena Avinguda, un dels carrers més elegants de la ciutat.

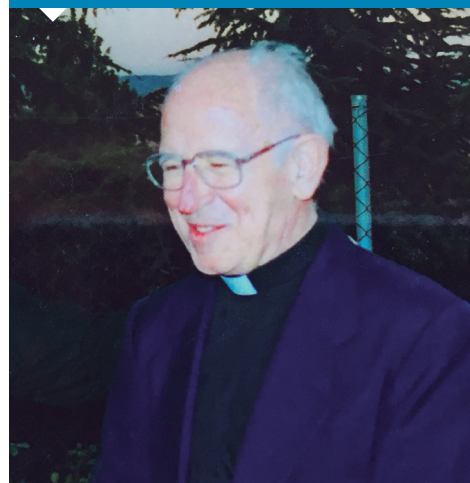

Consulteu programa complet del viatge a www.museuepiscopalvic.cat
Informació i inscripcions a 938 869 360 o a mfranch@museuepiscopalvic.com

Necrològica

Mn. Josep Maria Grau i Pujols

El diumenge 8 de gener moria a vuitanta anys Mn. Josep Maria Grau i Pujols, actualment rector de les parròquies de Bellprat i Fillol i capellà de la residència Pare Vilaseca.

Havia nascut a Gurb l'11 de febrer de 1936 i fou ordenat sacerdot el 14 de març de 1959. Exercí com a vicari en les parròquies de Santa Maria de Borredà, Santa Maria de Camprodon, Santa Coloma de Centelles i el Carme de Vic. L'octubre de 1970 fou nomenat ecònom de Sant Martí de Surroca i en 1978 ecònom de Santa Maria de Montesquiu i capellà de la Farça de Bebiè. L'any 1982 es traslladà a Barcelona, on resideix fins a l'abril de 1986, quan es traslladà a l'Anoia i fou nomenat capellà del Monestir de Carmelites Descalces de Santa Teresa de Jorba.

L'any 1989 va ser nomenat rector de les parròquies de Sant Salvador de Bellprat i Sant Cristòfol de Fillol.

Gran trobada a Vic de les Hospitalitats de Lurdes diumenge vinent

Redacció

Reunits a l'esplanada de la basílica del Roser, el mes de juny de l'any 1967, dins el pelegrinatge de l'Hospitalitat de Girona, una colla de voluntaris i voluntàries del bisbat de Vic, juntament amb el bisbe Ramon Masnou, varen decidir emprendre l'aventura i organitzar el pelegrinatge per a l'any vinent. El bisbe de Vic va comentar al bisbe de Solsona fer un romiatge conjunt, i així varen néixer, i des d'aleshores pelegrinen juntes, les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lurdes de Vic i de Solsona.

Cinquanta anys més tard, l'aventura continua. Per tal de commemorar-ho, se celebrarà una gran diada a Vic, el diumenge 5 de febrer.

Programa d'actes

9:45h. Concentració a la plaça Major.

10:15h. Activitat a escollir:

·Visita al centre històric.

·Visita al Museu Episcopal.

·Activitat familiar pel nucli antic.

12:00h. Eucaristia a la catedral. Cantarà el cor de l'Hospitalitat. A continuació, processó fins al recinte firal del Sucre, recordant la processó de torxes de Lurdes. Les persones vingudes en autocar i que no puguin fer la processó caminant, seran dutes pel vehicle. Les que vagin en cadires

de rodes, si volen fer la processó seran acompanyades per un voluntari o voluntària.

14:00h. Dinar, fi de festa i moltes sorpreses.

Inscripcions

Cal fer-les abans del dia 2 de febrer als locals de l'Hospitalitat més propers o al responsable del poble en el cas de les comarques d'Osona i Ripollès. Més informació als telèfons: 93 886 93 40 (Osona i Ripollès); 608 96 35 84 – 609 79 19 00 (Bages) i 620 601 950 – 686 488 996 (Anoia).

L'eucaristia serà a les 12 a la catedral de Vic i seguidament processó

Premi episcopal a professionals de la comunicació

CEE

El jurat designat per la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social tenia previst lliurar els premis Bravo als professionals de la comunicació el proper dimecres 25 de gener.

Tenint presents les candidatures presentades i els mèrits ressenyats, el jurat va decidir atorgar els següents Premis Bravo, pels seus valors humans i evangèlics.

Premi Bravo Especial: Antonio Pelayo, sacerdot i periodista, per la seva trajectòria en premsa, ràdio i televisió.

Premi Bravo de Premsa: Pedro G. Cuartango, per la seva trajectòria com a columnista.

Premi Bravo de Ràdio: Àngel Expósito, per donar veu als sense veu en els llocs de conflicte.

Premi Bravo de Televisió: sèries his-

tòriques (*Isabel, Carlos i La corona partida*) emeses per Televisió Espanyola.

Premi Bravo de Noves Tecnologies: Agencia La Machi, per la iniciativa mensual «El vídeo del Papa».

Premi Bravo Fotoperiodisme: Santi Palacios, pel seu treball professional sobre els refugiats.

Premi Bravo de Cinema: Laura Contreras, per la seva interpretació en la pel·lícula *Luz de solitud*.

Premi Bravo de Publicitat: Anunci «Salvemos las cenas» de McCann Worldgroup Espanya, per Ikea.

Premi Bravo de Música: cor de RTVE, per la seva especialització en la polifonia clàssica i religiosa.

Premi Bravo al Treball Diocesà: Txomin Pérez, de l'Oficina de Comunicació de la diòcesi de Palència.

Recordant Dorotea de Chopitea

«Qui és Dorotea de Chopitea? Aquesta senyora amb un nom tan sonor però tan desconeguda?» És la pregunta inicial que quasi tots els implicats en el documental *Dorotea de Chopitea*. Una senyora de Barcelona, que analitza la seva figura en el bicentenari del seu naixement, es van plantejar un cop presentada la idea. Una dona sense la qual no es pot entendre la Barcelona del segle XIX i que ara pren força i nom a través d'un documental, que va emetre el programa «Sense ficció» de TV3 fa unes quantes setmanes i que es pot trobar per internet. Cinc temples, quinze escoles, quatre hospitals o set residències van ser fruit de la seva generositat, destacant l'inici del temple del Tibidabo. El provincial salesià va matisar que Chopitea no va ser una bona cristiana perquè va fer obres socials, sinó que «va fer obres socials perquè era una bona cristiana». A l'arrel lla seva fe: «essent rica va morir pobre, ens indica la seva qualitat humana i espiritual».

Antonio Pelayo (Antena 3), sacerdot i periodista.

Centenari de la mort de Carles de Foucauld

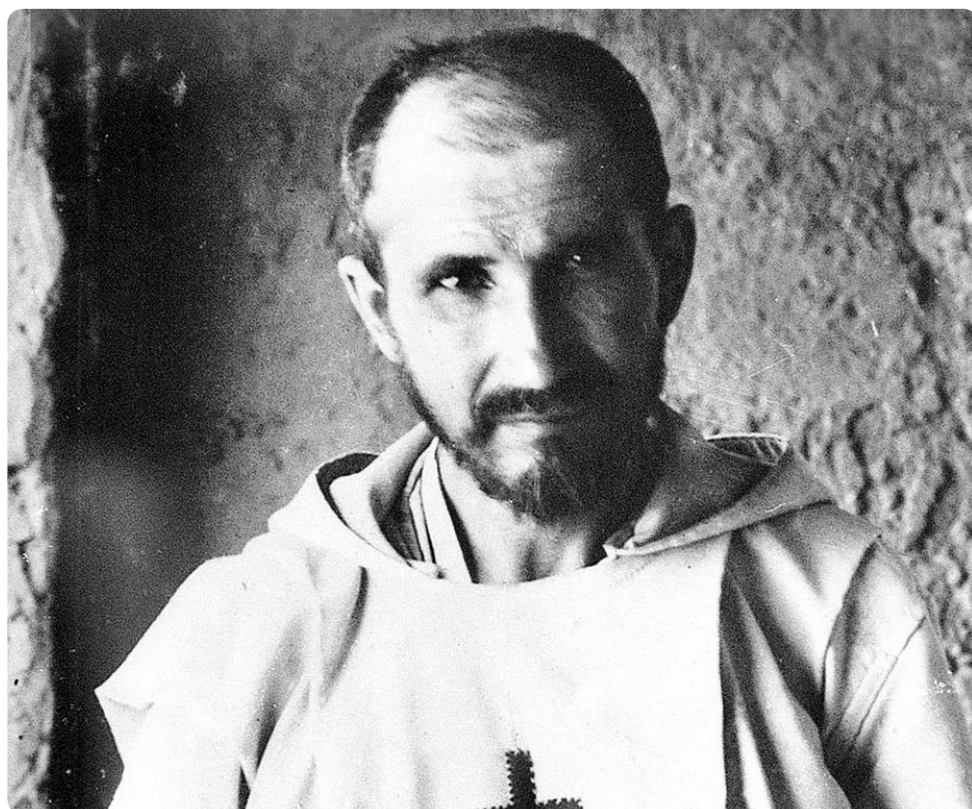
Redacció

Sense companys. Estranger i cristià en el cor del Sàhara. Tenia cinquanta-vuit anys. L'1 de desembre de 1916 fou assassinat en el context de la I Guerra Mundial, confós per un soldat. Foucauld és una figura vigent per al nostre temps, les nostres societats ara són un gran desert.

Havia nascut a Estrasburg en 1858. Ell mateix afirmà: «Jo, a disset anys era tot egoisme, desig de mal», i fins als vint-i-vuit anys no va canviar. Conegué un sacerdot, es confessà i combregà: «Quan vaig creure en Déu, no vaig poder fer res més que viure només per a ell.» Vol ser religiós, pelegrina a Terra Santa, es fa monjo en 1890 i viu set anys en una trapa de l'antic Imperi Otomà. Es trasllada a Natzaret buscant més pobresa i sole-

dat. Després d'ordenar-se sacerdot, es trasllada al Sàhara argelià, on va combatre l'esclavitud. La seva missió entre els tuaregs és una barreja de monjo de clausura i missioner, mentre es fa amic de tots, estudia el costums, menja i dorm poc, prega molt, fa caritat i aconsella. És l'autor del primer diccionari tuareg-francès.

Imita la vida oculta de Natzaret, és un fervent adorador de l'Eucaristia —practica especialment l'adoració nocturna—; fou innovador en l'evangelització i la seva concepció de l'islam. Un dels punts clau de la seva espiritualitat és la lògica de l'abandonament a Déu, que va traduir en la seva famosa oració de l'abandó. Fou beatificat el 13 de novembre del 2005.

Pàgina Web

www.liturgiade-leshores.cat

Litúrgia de les Hores

L'oració pública i comunitària del poble de Déu figura amb raó entre les funcions principals de l'Església. Així ho feien en l'Església primitiva els qui es batejaven, que assistien a la pregària i alhora l'assiduïtat de la comunitat cristiana que es reunia per pregar.

D'aquesta manera, l'Església santifica els principals moments del dia amb la pregària comunitària —o personal— de la Litúrgia de les Hores, de tal manera que es té present Déu durant tot el dia, sigui lloant-lo, sigui fent petició.

La Litúrgia de les Hores ens disposa magníficament a la celebració de l'Eucaristia, perquè desperta i alimenta la fe, l'esperança, la caritat, la pietat i el desig d'abnegació. Aquesta web ens permet de pregar l'Ofici en llengua catalana cada jornada i des de fa uns quants dies inclou la possibilitat de llegir els textos de l'Ofici de Lectura segons el cicle biennal.

L'amor en el matrimoni, sempre en construcció

Romà Casanova, bisbe de Vic

És possible per a uns esposos comprometre's irrevocablement en la fidelitat? I tant!, ens respon Jesús, donant-nos, però, el secret perquè això sigui realitat. Jesús compara el qui escolta la seva paraula i la posa en pràctica a una casa fonamentada sobre roca. *Vénen les pluges, creix la riuada i el vent envesteix contra aquella casa, res no la fa caure, perquè té els fonaments sobre la roca* (Mt 7, 25). El veritable fonament, la roca que fa possible l'amor fidel dels esposos, és Jesús mateix.

Sant Pau anomena un *misteri molt gran* la unió dels esposos, semblant a l'amor de Crist i de l'Església (Ef 5,32). La comparació és en tots dos sentits. El sacrament del matrimoni permet de comprendre la unió de Crist i de la seva Església, Jesús és l'Espòs i l'Església l'Esposa. I, a l'inrevés, el que Crist fa per la seva Església i el que l'Església fa pel seu Senyor aporten una llum a la unió de l'home, unió que esdevé sacrament; és a dir, signe de l'amor de Crist. La roca és, doncs, el seu amor mutu que malda per ser semblant al de Crist i de l'Església i que es desenvolupa en el dia a dia en la relació conjugal.

La celebració del matrimoni entre cristians és un segell

sagrat. Déu mateix es compromet. Però, per això mateix, s'ha de protegir; és a dir, és un amor mutu que, perquè és autèntic, no cessa mai de construir-se. Pensar que la celebració matrimonial és un punt d'arribada és un gran error. L'amor conjugal, encara que s'arribi molt enamorats al moment de casar-se, comença en aquell moment, i no sols perquè es mantingui, sinó perquè ha de créixer. L'amor, si no creix, mor. Com en aquella casa edificada sobre roca, les contrarietats, les dificultats, les proves, no hi faltaran; però aquests entrebancs són ocasions d'or per a créixer en el veritable amor, més enllà del fal·laç sentimentalisme. Quan l'amor es converteix en perdó mutu, donat i rebut, és aprofundiment en l'amor entre els esposos.

El sant pare Francesc, en *Amoris laetitia*, convida a reflexionar sobre l'amor dels esposos, entre ells i amb els seus fills, tenint com a base l'himne de la caritat de sant Pau en la seva primera carta als corintis (cf. 13,4-7). Faríem molt bé de llegir tot el capítol quart de l'exhortació esmentada, on, en les seves concrecions tan clares, escriu: «En la família és necessari fer servir tres paraules: per-mís (o si us plau), gràcies, perdó» (núm. 133).

